

Arrest

nr. 143 957 van 23 april 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 17 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 maart 2012 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 april 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. AERDEN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 december 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het bekomen van een visum gezinshereniging.

1.2. Op 16 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van de afgifte van een visum. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gezien betrokkene zich bij zijn halfbroer en door de Egyptische rechter als wettelijke voogd van betrokkene aangestelde E.S.K.G. (...) in België wenst te vestigen, kan betrokkene niet genieten van gezinshereniging op basis van art. 40 ter van de wet van 15.12.80. Tevens zijn er onvoldoende humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een visum D omwille van humanitaire redenen op basis van art. 9 en 13 van bovengenoemde wet zou kunnen rechtvaardigen. Betrokkene heeft in het land van herkomst immers nog vijf getrouwde halfbroers - of zussen; bijgevolg heeft hij er nog familie in de tweede graad en verblijft hij er niet geïsoleerd en ontbeert het hem in zijn land van herkomst niet aan personen die zowel de zorg – en opvoedingstaken kunnen waarnemen als financiële steun aan betrokkene kunnen geven. Bovendien legt betrokkene noch een medisch attest dat verwijst naar de in de bijlage der vreemdelingenwet vermeldde ziekten en aandoeningen noch een bewijs dat hij vanaf binnenkomst in België van een ziektekostenverzekering zal kunnen genieten voor. Gezien voorgaande informatie kan aan betrokkene geen visum D omwille van humanitaire redenen worden afgegeven.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 8 en 62 van de vreemdelingenwet.

Na het schetsen van het algemeen juridisch kader betreffende de voormelde bepalingen, gaat de verzoekende partij over tot de toetsing van de bestreden beslissing aan de formele en materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij meent dat de motivering niet afdoende is, zoals vereist door de wet van 29 juli 1991, dat de motivering vaag is en dat tevens de juridische en feitelijke gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken, dat daarnaast de motivering stereotiep en gestandaardiseerd is, dat er zelfs geen melding wordt gemaakt van haar identiteit, dat de summier gegeven motivering in de beslissing van toepassing kan zijn op iedere persoon die een dergelijke beslissing krijgt, dat nergens blijkt dat het specifiek op haar van toepassing is, dat enkel de persoonlijke gegevens, welke niet vermeld worden in de beslissing, hierover uitsluitel geven.

Als motivering wordt volgens de verzoekende partij gegeven dat het doel en de omstandigheden onvoldoende zijn aangetoond. Zij merkt op *“dat de Egyptische rechter werd toegekend aan de broer verblijvend in België”*, dat de Egyptische rechter na het overlijden van haar ouders, de in België levende E.S.K.G. heeft aangeduid voor haar als minderjarige, dat de andere familie immers niet in Cairo woont en te arm is om haar te onderhouden. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing daar volledig aan voorbijgaat. Zij meent dat er wel voldoende humanitaire redenen zijn zodat zij een beroep kan doen op artikel 9 en 13 van de vreemdelingenwet, dat de Egyptische rechter immers meent dat daar wel voldoende gronden toe bestaan, dat zij deze argumenten en stukken bij haar aanvraag heeft gevoegd zodat de verwerende partij hier niet, minstens onvoldoende op heeft geantwoord.

Betreffende het motief dat er geen doktersattest noch een attest van de mutualiteit bij het dossier gevoegd werd, stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij geenszins kan aantonen dat dit haar gevraagd werd, dat deze omissie minstens het evenredigheidsbeginsel schendt, dat men immers van een minderjarige niet kan verwachten dat de volledige draagwijdte van deze omissie duidelijk is.

De verzoekende partij meent dat gelet op het feit dat de afgifte van een visum wordt geweigerd en de zeer verregaande gevolgen die de beslissing met zich meebrengt, het evenredigheidsbeginsel niet in acht werd genomen, dat de beslissing extreem summier is en bijgevolg niet evenredig met de gevolgen, dat de bestreden beslissing bovendien geen enkele reden bevat waarom de afgifte van het visum wordt geweigerd.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

In casu stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van deze beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name de artikelen 40ter, 9 en 13 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde verduidelijkt verder dat gezien de verzoekende partij zich bij haar halfbroer en door de Egyptische rechter aangewezen wettelijke voogd wenst te vestigen, de verzoekende partij niet kan genieten van gezinshereniging op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Voorts wordt gemotiveerd dat er tevens onvoldoende humanitaire elementen in het dossier aanwezig zijn die een afgifte van een visum D omwille van humanitaire redenen zou kunnen rechtvaardigen, dat de verzoekende partij in haar land van herkomst immers nog vijf getrouwde halfbroers- of zussen heeft en bijgevolg er nog familie in de tweede graad heeft, niet geïsoleerd is en het haar niet aan personen ontbreekt in haar land van herkomst die zowel de zorg- en opvoedingstaken als de financiële steun kunnen geven.

Zodoende kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de gegeven motivering van toepassing kan zijn op iedere persoon die dergelijke beslissing krijgt noch dat in de bestreden beslissing nergens uit blijkt dat de motivering specifiek op haar van toepassing is. De motivering is zeker niet summier, vaag, stereotiep of gestandaardiseerd, zij gaat immers concreet in op de elementen die de verzoekende partij ter ondersteuning van haar aanvraag aanbracht en is pertinent en draagkrachtig.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan de verzoekende partij eveneens niet bijgetreden worden waar zij voorhoudt dat de juridische en feitelijke gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken, noch waar zij voorhoudt dat de bestreden beslissing geen enkele reden bevat waarom haar het visum wordt geweigerd.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat geen melding wordt gemaakt van haar identiteit, mist haar kritiek feitelijke grondslag. Uit de akte van kennisgeving blijkt immers duidelijk dat de bijgevoegde motivering van de weigeringsbeslissing tot afgifte van een visum betrekking heeft op de verzoekende partij.

De verzoekende partij maakt aldus niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich verder wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hoofdzakelijk beperkt tot een louter theoretisch betoog. Met een dergelijk theoretisch betoog wordt uiteraard nog niet aangetoond dat de thans bestreden beslissing de voornoemde bepalingen schendt.

3.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit ooggpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de

juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.4. Vooreerst wijst de Raad erop dat de vaststelling van de verzoekende partij dat als motivering wordt gegeven dat het doel en de omstandigheden onvoldoende zijn aangetoond, feitelijke grondslag mist, daar dit nergens in de bestreden beslissing te lezen staat.

3.5. Voorts in zoverre de verzoekende partij erop wijst dat de Egyptische rechter haar in België verblijvende broer heeft aangeduid als haar voogd na het overlijden van haar ouders, stelt de Raad vast dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, de verwerende partij dit element wel degelijk in ogenschouw heeft genomen in de bestreden beslissing. Immers wordt uitdrukkelijk gemotiveerd *“zich bij zijn halfbroer en door de Egyptische rechter als wettelijke voogd van betrokkene aangestelde E.S.K.G. (...) in België wenst te vestigen”*. Echter beslist de verwerende partij dat de betrokkene niet kan genieten van een gezinshereniging op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en dat er voorts onvoldoende humanitaire elementen in het dossier aanwezig zijn die de afgifte van een visum D omwille van humanitaire redenen op grond van de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet kunnen rechtvaardigen, omwille van volgende redenen: *“Betrokkene heeft in het land van herkomst immers nog vijf getrouwde halfbroers - of zussen; bijgevolg heeft hij er nog familie in de tweede graad en verblijft hij er niet geïsoleerd en ontbeert het hem in zijn land van herkomst niet aan personen die zowel de zorg – en opvoedingstaken kunnen waarnemen als financiële steun aan betrokkene kunnen geven.”*

De verzoekende partij stelt dat haar andere familie niet in Caïro woont en te arm is om haar te onderhouden, dat de bestreden beslissing daaraan voorbij gaat. De Raad stelt vast dat dit *a posteriori verklaringen* zijn die geenszins blijken uit het administratief dossier, zodat de verwerende partij hier geen kennis van kon hebben en hier aldus geen rekening mee kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Uit het interview met de verzoekende partij op 30 januari 2012, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat zij op 30 januari 2012 sinds 2 jaar wees is en alleen woont, dat zij niet bij één van haar halfbroers of –zussen woont daar laatstgenoemden dit haar niet hebben voorgesteld en daar zij allen gehuwd zijn, een gezin hebben en te druk bezig zijn. Noch uit deze verklaringen, noch uit enig ander document dat werd toegevoegd aan haar visumaanvraag blijkt dat de in Egypte verblijvende gezinsleden te arm zijn om haar te onderhouden en niet in Caïro wonen.

In zoverre de verzoekende partij meent dat er wel voldoende redenen zijn zodat zij een beroep kan doen op de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet, is zij het louter niet eens met de bestreden beslissing doch weerlegt zij hiermee de concrete motieven van deze beslissing niet.

Waar de verzoekende partij stelt dat de Egyptische rechter meent dat er wel voldoende gronden bestaan zodat zij een beroep kan doen op de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet kan zij niet gevolgd worden. Immers heeft de Egyptische rechter enkel uitspraak gedaan over het toewijzen van een voogd aan de verzoekende partij doch heeft zij zich geenszins uitgesproken over de aanwezigheid van humanitaire gronden om een beroep op de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet te rechtvaardigen, wat overigens niet tot zijn bevoegdheid behoort maar tot de appreciatiebevoegdheid van de Belgische overheid.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat zij ‘deze argumenten en stukken’ bij haar aanvraag heeft gevoegd, verduidelijkt zij niet welke stukken en argumenten die zij bij haar aanvraag voegde, onbesproken zijn gebleven in de bestreden beslissing. In zoverre de verzoekende partij met deze argumenten en stukken verwijst naar het feit dat een Egyptische rechter haar in België verblijvende halfbroer heeft aangeduid als haar voogd en dat haar andere familie te arm is om haar te onderhouden en niet in Caïro woont, wijst de Raad op bovenstaande vaststellingen.

3.6. De motieven van de bestreden beslissing *“Gezien betrokkene zich bij zijn halfbroer en door de Egyptische rechter als wettelijke voogd van betrokkene aangestelde E.S.K.G. (...) in België wenst te vestigen, kan betrokkene niet genieten van gezinshereniging op basis van art. 40 ter van de wet van 15.12.80. Tevens zijn er onvoldoende humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een visum D omwille van humanitaire redenen op basis van art. 9 en 13 van bovengenoemde wet zou kunnen rechtvaardigen. Betrokkene heeft in het land van herkomst immers nog vijf getrouwde halfbroers - of zussen; bijgevolg heeft hij er nog familie in de tweede graad en verblijft hij er niet geïsoleerd en ontbeert het hem in zijn land van herkomst niet aan personen die zowel de zorg – en opvoedingstaken kunnen waarnemen als financiële steun aan betrokkene kunnen geven.”* volstaan om de bestreden

beslissing te schragen. Zoals blijkt uit bovenstaande vaststellingen, slaagt de verzoekende partij er niet in deze pertinente motieven te weerleggen of te ontkrachten, noch toont zij aan dat deze motieven kennelijk onredelijk zouden zijn.

In zoverre de verzoekende partij kritiek uit op het motief dat stelt dat zij noch een medisch attest, noch een bewijs van ziektekostenverzekering heeft voorgelegd, toont zij niet aan op welke wijze de aanwezigheid van dit overtollig motief in de bestreden beslissing zou leiden tot het foutief of kennelijk onredelijk karakter van de overige pertinente motieven van de bestreden beslissing, zodat zij niet aantoont dat de bestreden beslissing door het opnemen van een overtollig motief onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn. Kritiek op een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.7. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij de feiten niet correct heeft beoordeeld of dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen noch dat met bepaalde elementen in het dossier geen rekening werd gehouden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.8. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het oordeel van het bevoegde bestuur onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Waar de verzoekende partij op algemene wijze stelt dat de bestreden beslissing extreem summier is en niet evenredig is met de gevolgen en dat het evenredigheidsbeginsel is geschonden door het feit dat haar een visum wordt geweigerd en de zeer verregaande gevolgen die deze beslissing met zich meebrengt, merkt de Raad op dat de verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen die zij niet concreet toelicht. De verzoekende partij geeft geen enkele toelichting omtrent de beweerde "zeer verregaande gevolgen" van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij slaagt er dan ook niet in om aan te tonen dat de bestreden beslissing disproportioneel is.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.9. Waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 7 van de vreemdelingenwet, wordt erop gewezen dat de omvang van een annulatieberoep in de eerste plaats aan de hand van de inhoud en de bewoordingen van het inleidend verzoekschrift wordt bepaald (RvS 27 januari 2004, nr. 127.436). De verzoekende partij omschrijft haar voorwerp op bladzijde 2 van het verzoekschrift als volgt: *'Beslissing d.d. 20.03.2012 tot weigering van de afgifte van een visum.'* Bijgevolg maakt een bevel om het grondgebied te verlaten niet het voorwerp van het beroep tot nietigverklaring uit. Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden beslissing, zijn onontvankelijk.

Voorts kan de verzoekende partij niet dienstig de schending van artikel 8 van de vreemdelingenwet aanvoeren, daar deze geen betrekking op de bestreden beslissing heeft.

3.10. Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER